

The background of the cover is a vibrant illustration. At the top, a person in a dark brown suit and red shoes is perched on a thick tree branch, with their legs hanging down. A bright red cardinal is perched on a smaller branch nearby. The tree has long, thin, green leaves that hang down like a weeping willow. Below the tree, a lush green field stretches out towards a distant, hazy landscape under a blue sky with soft white clouds.

PHAEDRA PATRICKOVÁ

Druhá šance klenotníka Benedikta

Od autorky úspěšného románu
Podivuhodná odhalení Artura Peppera

Mladá fronta

Druhá šance klenotníka Benedikta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Phaedra Patricková

Druhá šance klenotníka Benedikta – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Phaedra Patricková

Druhá šance
klenotníka Benedikta

Phaedra Patricková

Druhá
šance
klenotníka
Benedikta

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová

RISE AND SHINE, BENEDICT STONE

Copyright © Phaedra Patrick, 2017

Translation © Helena Hartlová, 2018

Cover Art Copyright © 2017 by Harlequin Books S.A.

Cover art used by arrangement with Harlequin Books S.A. ® and ™ are trademarks owned by Harlequin Books S.A. or its affiliated companies, used under license.

ISBN 978-80-204-4982-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5092-0 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5091-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5093-7 (Mobi)

Markovi a Oliverovi

1. BÍLÝ OPÁL

naděje, touha, věrnost

Benedikt Nerost se mrzutě vydal do práce. Sladká vůně třešňových košíčků linoucí se z Pohodového pekařství na chvilku odvedla jeho pozornost od skutečnosti, že si jeho žena Estelle spakovala svůj fuchsiový kufr a vystěhovala se z domu.

Sbíhaly se mu sliny, zastavil se a nasál vůni. Potřeboval něco těžkého do žaludku, obalit si trápení cukrem. Sevřel pěsti a zkoušel odolat, bylo to ale, jako by ho do obchodu přitáhl nějaký mimořádně silný magnet.

Chlapíkovi jako ty nemůže jeden krajíček chleba stačit, pronesla rolka s párkem v rukou školáka. *Potřebuješ taky nějakou sladkost,* přidala se čokoládová sušenka vystavená za sklem.

Benedikt se ze všech sil snažil nevšímat si jich, ale lákadlo šťavnatého sendviče se slaninou a lesklé koblíhy s džemem bylo příliš silné. Koupil si je a spolykal je dřív, než došel ke dveřím svého obchodu s názvem Šperky Nerost, který stál jen o pár metrů dál.

Odemkl dveře a při pohledu na ceduli *Sleva 25 %*, kterou postavil do výlohy před třemi měsíci, měl hned zase po náladě.

Rozsvítil a svlékl si sako. Stěny prostoru hlubokého dva a půl lidské délky a stejně tak širokého lemovaly šedivé skříňky z hliníku a skla. Všechny stěny byly natřené delfíní šedí a šedivá byla i podlaha. Benediktovi připadalo

tohle barevné schéma klidné a elegantní, jeho asistent Cecil ovšem tvrdil, že by to chtělo víc vzrůša.

Tmavě šedé dveře za pultem vedly do Benediktovy dílny. Malá čtvercová místnost s ponkem byla jeho útočištěm. Když se tam zavřel, dokázal okolní svět vytěsnit a málem sám sebe přesvědčit i o tom, že jsou s manželkou pořád v pohodě.

Vešel dovnitř a narovnal na ponku pilník. Líbilo se mu, když měl pinzetu, kleště, nůžky na plech a pájku vyrovnané hezky v řadě jako chirurgické nástroje. Pokud mu Cecil třeba jen o centimetr posunul paličku, Benedikt to poznal. Navzdory malému počtu položek v knize zakázek se denně vrhal do práce. Vyráběl jeden stříbrný náramek za druhým a vršil je na policiče jako miniaturní pneumatiky.

Benedikt klesl do židle a ruce si položil na kulaté břicho. Představoval si, jak v něm snědené jídlo poskakuje a směje se mu. *Cha, cha. Benedikt Nerost je velký chlap, co se vůbec neovládá.*

Zavrtěl hlavou studem a sáhl po broži, na které pracoval. Rozsvítil si lampičku s husím krkem. Jeho obličej se odrážel v lesklém černém kovu.

Jméno Nerost se k němu hodilo. Vlasý měl krátké, sčesané dozadu a grafitově šedé, stejné barvy jako strniště, které mu pokrývalo kůži pod nosem a na bradě. Estelle kdysi říkala, že má laskavý obličej, jako když děti kreslí do těsta oči a smějící se pusy. Ruce měl tak velké, jako by byly nafouklé pumpičkou na kolo, jeho prsty se ale při práci s jemnými stříbrnými šperky pohybovaly až překvapivě hbitě. Všechno jeho oblečení mělo neutrální barvu, od obleku po ponožky, s výjimkou vínových, ručně šitých mokasinů velikosti čtrnáct. Objednal si je přes internet a oni mu poslali špatný odstín.

„S trochou barvy snad pro jednu dokážeš žít,“ řekla mu tehdy Estelle s povzdechem. „Tmavě červené boty tě nezabijou.“

Kdykoli si je ovšem nazul, připadal si v nich nápadný. Jeho šířka a výška vzbuzovaly pozornost tak jako tak, a teď se ještě předváděl v mokasínech barvy zralých bobulí.

Cecil dorazil do obchodu jako obvykle s desetiminutovým zpožděním. V oblékání měl vkus člověka z tropů, nosil světlounce modrý oblek s broskvovou košilí a smaragdově zelenou vázankou. Bílé vlasy měl navoskované do tvaru trojúhelníčku a Benediktovi připomínaly chocholku andulky. Cecil trávil spoustu času se svými dvěma mladými neteřemi a často mluvil, jako by byl na sociální síti.

Denně si s sebou do práce nosil svého kocoura – strážidelného Lorda Čiču. Tenhle bílý peršan se považoval za tvora nadřazeného člověku, rozvaloval se na červené sametové podušce na pultu, kde vítal zákazníky přimhouřenýma citronově žlutýma očima a protahováním drápeků.

„Aloha,“ zahlaholil Cecil do dílny.

„Ahoj. Voda je uvařená,“ zavolal na něj Benedikt, potěšený, že slyší Cecilův hlas. Celý víkend strávil sám, malátně bloumal po domě a uvažoval, co bez něj Estelle asi dělá. Zhlédl příliš mnoho akčních filmů a vrtalo mu hlavou, kde tu spoustu energie akční hrdinové berou.

„Jasnačka.“ Cecil postavil košík s kocourem na pult a Lord se protáhl ven. Přezíravě se rozhlédl a usadil se na své podušce.

Cecil připravil dva hrnky čaje – jeden černý pro sebe a druhý s mlékem a třemi cukry pro Benedikta. Nejdřív položil na ponk tácky a hrnky postavil na ně. „Jé, copak to vyrábíš?“ zeptal se.

„Stříbrnou brož.“ Benedikt ji zvedl, aby si ji Cecil mohl prohlédnout.

„Další trojúhelníkovou?“

„Ano.“

„Vypadá trochu jako ze *Star Treku*.“

„Skvělé,“ řekl Benedikt.

„Ano, pokud chceš vypadat jako kapitán Kirk.“

Když to teď Cecil řekl, Benedikt si uvědomil, že ten kousek opravdu vypadá trochu jako z éry dobývání kosmu. Odložil ho dozadu na ponk.

„Měli bysme se krapet víc snažit sledovat trendy,“ navrhl Cecil. „Co třeba šperky jako talismany nebo náramky přátelství? Co záušnice, nebo co kdybys začal používat drahé kameny?“

Benedikt na něj zůstal koukat, jako kdyby snad mluvil nějakým neznámým jazykem. „Tohle městečko se jmenuje Polední slunce,“ vysvětloval. „Místní mají v oblibě jednoduché, klasické věci.“

Cecil otevřel knihu s objednávkami a prolistoval ji. „No, vidím, že se tu rozhodně nepřetrhneš, až půjdu do špitálu s tou kýlou. Říkal jsem Lordu Číčovi, že se o něj postaráš.“

„Nevím, jak to bez tebe zvládnou,“ připustil Benedikt. Představil si Šperky Nerost stejně nehybné a tiché jako jeho vlastní domov a rozbolela ho z toho čelist. Kéž by si uměl se zákazníky povídat se stejnou lehkostí jako Cecil, jenže v jeho hlavě se slova tlačila ve frontě jak auta na dálnici při dopravní zácpě.

„Netěší mě, že tě tu musím nechat samotného, zvlášť teď, když se Estelle stěhuje pryč. Jak to mezi vámi dvěma vypadá?“

Benediktův úsměv se vytratil. Vzal trojúhelníkovou brož a přeštil stříbro o nohavici kalhot. Jeho bolest směl

vidět jen přítel. Cecil byl sice mluvka, se zákazníky se bavil bez zábran a lichotil jim, Benedikt o svém asistentovi ovšem věděl, že je rovný chlap a vždycky mu na něm záleželo. „Všechno je nejspíš fajn,“ zamumlal.

„Benedicto. Pro mě to pulírovat nemusíš, pro mě ne. Jak to vypadá *doopravdy*?“

Benedikt svěsil ramena. Kéž by měl život lesk a jednoduchost jeho šperků. „Není to dobré. Estelle je pořád v bytě u Veroniky, té kamarádky, co teď pracuje v Americe. Už je pryč šest týdnů...“

„Nemohla by se u tebe denně aspoň stavit?“ zeptal se Cecil.

Benedikt se zadíval na svoje velké ruce. „Chce úplnou pauzu, vyčistit si hlavu. Ale čím dýl je pryč, tím víc to vypadá, že se už nevrátí. Každopádně...“, řekl hlasitěji ve snaze o pozitivnější vyznění, „doufám, že se vrátí na naše desáté výročí, což je za tři týdny.“

„Držím palce. Máš v plánu něco *spešl*?“

Benedikt otevřel zásuvku pracovního stolu a vytáhl z něj dlouhou šedivou krabičku vyloženou bílým saténem. Náhrdelník uvnitř by ještě neobtočil ani čtvrtinu Estellina krku. Tvořily ho stovky spojovacích kroužků, každý velikosti berušky, z platiny, červeného zlata, žlutého zlata a stříbra. Pokud Benediktovi některý kroužek nepřipadal dost dokonalý, hodil ho do starého hrnku, který stál na ponku a byl skoro až po okraj plný odmítnutých kroužků.

Cecil přikývl. „*Très* elegantní. Ale co dalšího plánuješ udělat, abys ji získal zpátky?“

Benedikt se zamračil. „Koupil jsem jí květiny, vzal jsem ji na kafe... Co ještě můžu dělat než čekat, jak se rozhodne?“

Cecil odsunul lampu a posadil se na ponk. „Budeš se muset začít pořádně snažit, aby ti přestala unikat. Ve středověku bys nasedl na pěkného bělouše a utkal se o ni v turnaji.“

„Neumím jezdit na koni,“ oponoval mu Benedikt a vybral si kroužek. „Žádný by mě neunesl. Chci, aby se vrátila domů, člověk chce ale vždycky nejvíc to, co nemůže mít.“ Najednou měl pocit, jako by mu v krku uvízl kamínek a on ho nemohl spolknout. „Vážně jsme se snažili, myslím ale, že se nám to nikdy nepovede...“

„Děti?“ zeptal se Cecil tiše.

Benedikt přikývl. „Strašně moc chceme rodinu.“

Bez ohledu na to, kolikrát na jejich neúspěšné pokusy o dítě myslel, pokaždé si připadal, jako by ho shodili z nástupiště před rozjetý vlak. Bylo mu čtyřiačtyřicet a čas letěl. Toužil cítit drobné prstíky omotané kolem těch svých a malé srdíčko tlukoucí na jeho hrudi. Bolest touhy po dítěti ho táhla k zemi jako čerstvě nalitý beton.

„Estelle tvrdí, že už se s životem bez dětí smířila. Jenže já ne.“ Polkl. Nechtěl, aby Cecil viděl, že má oči plné slz. Přisunul si židli blíž k ponku a pustil se do práce na náhrdelníku. „Klidně bych dítě adoptoval, Estelle to ale nechce. Doufám, že jí to bydlení u Veroniky dá čas uvědomit si, že je to pro nás ten nejlepší způsob, jak se pohnout kupředu.“

Cecil mu pevně sevřel rameno.

Benedikt vrátil lampu zpátky na místo. „Jsem si jistý, že nám to nakonec všechno klapne,“ řekl a narovnal se. „Musím jen dostat Estelle zpátky domů.“

Tu noc se Benediktovi zase nedařilo samotnému v posteli pro dva usnout a potmě se vydal do přízemí. Přes

pruhované pyžamo si natáhl šedivé sako a nazul si vínové mokašiny bez ponožek. Jediné zvuky, které slyšel, bylo vrzání prken v podlaze předsíně, věžní hodiny v městěčku odbíjející půlnoc a vlastní těžký dech provázející jeho chůzi ze schodů.

Sebral baterku, kostkovanou piknikovou deku a nákupní tašku plnou jídla a otevřel přední dveře. Třikrát polkl chladný říjnový vzduch a došel ke smuteční vrbě stojící uprostřed trávníku. Rukama a rameny rozhrnul větve, aby si mohl vlézt do prostoru pod nimi. Když jim s bratrem Charliem tenhle strom v dětství sloužil jako doupě, bývalo to snadné. Vtěsnat se tam teď byl ovšem docela problém.

S povzdechem si baterkou posvítil do tašky. Vytáhl čtyři čokoládové řezy zatavené v plastové krabičce a odloupl vrchní fólii. Byly dokonalé. Nadýchané hnědé čtverečky s cukrovou polevou. Chvilí s nutkáním sníst je všechny naráz bojoval, připadal si ale jako robot: ruku dopředu, zvednout řez, rozkousat, polknout, zabalit.

Jakmile s tím byl hotov, zahanbeně svěřil ramena a opřel se zády o kmen stromu. Rodiče vrbu zasadili, když bylo Benediktovi jedenáct a Charliemu tři roky.

Jejich táta Joseph jezdil do ciziny nakupovat drahé kameny, které potom prodával dál muzeím, obchodům a aukčním domům. Kdykoli to bylo možné, jeli Benedikt, Charlie a jejich máma Jenny s ním.

Benedikta přitahovala pevnost a určitost neutrálních kamenů, šedých, černých a hnědých – záhnědy, hnědého jaspisu a onyxu. Charlieho ruka sahala po těch největších a nejveselejších – miloval červený avanturín, oranžový křemen a zlatý beryl.

Nedokonalé kameny Joseph provrtal a Jenny nastříhala různě dlouhé hedvábné šňůrky. Benedikt kameny navlékl s rozestupy několika centimetrů, Charlie si mu stoupl na kolena a zavěsil třpytivé šňůry na vrbu.

Byla to rodinná tradice a Benedikt doufal, že ji jednoho dne předá svým vlastním dětem. Teď se ale před ním rozprostírala budoucnost bez zvonivého dětského smíchu. Tím pomyslením mu srdce ztěžklo jako dělová koule.

Vzhlédl k pokoji, který Estelle používala jako ateliér, a pomyslel si, jak dokonalý by z něj byl dětský pokoj. Potom ale zrak upnul k jejich ložnici. Kéž by teď ležela v posteli, čekala na něj a mohli si navzájem zahřívát nohy pod peřinou.

Benedikt vylezl zpod stromu. Deku nechal na zemi a tašku zmačkal. Z kapsy saka vytáhl mobil a jeho palce se daly do pohybu, jako by si žily vlastním životem. Věděl, že by neměl nic posílat, dokud je pod vlivem nadměry kalorií, nemohl to ale zastavit. Zvolil manželčino číslo a vytukal zprávu.

„Miluju Tě. Prosím, vrať se domů. Líbám Tě.“

Vešel do domu a vybelhal se do patra. V Estelině ateliéru zůstal stát s očima upřenýma na její plátna odložená u stěny. Tvrdila mu, že ty obrazy nejsou dost dobré, jemu ale připadaly nádherné. Odklidil z postele nějaké hadříky a štětce, skopl z nohou mokašiny a svalil se na bok, až se tváří dotkl polštáře. Tak tam potom zůstal ležet bez hnutí, až se mu konečně začala chvět víčka a on usnul.

Ze spánku Benedikta vytrhlo hlasité bušení. S trhnutím se posadil a podíval se na mobil, aby zjistil, kolik je vlastně hodin – jedna po půlnoci. Uf. Jazyk jako by mu porostl čokoládovou srstí. Zůstal sedět a uvažoval, jestli si má zase lehnout, nebo jít do své postele.

Ten zvuk se ale ozval znovu. Bylo to klepání dole na dveře.

Vlna adrenalinu ho přiměla vstát. Srdce mu rychle pumpovalo a on si vzpomněl na esemesku manželce. „*Estelle*,“ řekl nahlas a na rtech se mu mihl lehký úsměv.

Pročísl si vlasy rukou a poslepu vyšel z pokoje. Zdolával schody bosýma nohama. Vykřikl, protože šlápl na něco ostrého – drobný kamínek. Rukou ho smetl z chodidla.

Klepání se ozvalo znovu, hlasitější a naléhavější.

Bušení dešťových kapek do dveří znělo, jako by do nich svými prsty bubnovali zombiové, kteří chtěli proniknout dovnitř. Doufal, že si Estelle oblékla bundu nebo si vzala taxík. Bude promočená na kost.

Zašátral po klíči a neobratně odemkl dveře. Venku naskočilo bezpečnostní světlo a osvětlilo dešťové kapky, takže teď vypadaly jako sprcha diamantů. Benediktovi chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly světlu. Promnul si je.

Stála k němu zády. Šaty měla mokré a lepily se jí k nohám. Z jejich lemu kapala voda.

Benedikta samým očekáváním svrběla kůže na předloktích. „*Estelle...*,“ řekl.

Otočila se. „Už jsem myslela, že mi vůbec neotevřeš.“

Benedikt ucítil záblesk poznání. Zaznamenal tvar brady, sklon nosu, kapky deště blýskající se ve vlasech. Cívil na ni jako v transu.

Tu tvář znal. Jeho žena to ale nebyla.

2. RUBÍN

vizualizace, dynamika, vibrace

Benedikt marně přemýšlel, kdo ta dívka je. Jako by ji odněkud znal. Sahala mu sotva po ramena a mokré, tmavé šaty se jí lepily na kolena trčící jako výstupky ze stromové kůry. Holé nohy měla nasoukané do okopaných světle hnědých kožených kovbojských bot. Paže jí visely podél těla v džínové bundě alespoň o dvě čísla větší, rukávy jí zakrývaly celé prsty. S ušima vykukujícíma z dlouhých promáčených vlasů působil její obličej rošťácky. Husté obočí klenuté do ostrého oblouku a posazené příliš vysoko na čele jí dodávalo překvapený výraz. Na konci jednoho z rukávů se jí pohupoval bílý váček stažený šňůrkou, takový, co vám dají v drahém obchodě, když si u nich koupíte šperk.

Venkovní světlo s cvaknutím zhaslo a oba teď stáli ve tmě.

„Už jsem myslela, že není nikdo doma.“ Její hlas byl hlubší a pomalejší, než Benedikt čekal. Měla americký přízvuk. „Kdes byl?“

„Teda, byl jsem v posteli, spal jsem.“

„Máš na sobě sako od obleku.“

„Já vím.“ Vrtalo mu hlavou, proč se ho vyptává, jako by ho znala.

„Benedikt Nerost?“ zeptala se.

„Ano.“

„Já jsem Gemma.“ Podala mu ruku pohybem připomínajícím úder karate.

Ruka byla štíhlá a mokrá, Benedikt ji stiskl a v hlavě mu přitom cvakalo. *Gemma*. Měl by znát nějakou Gemmu?

Estelle mu často povídala o tom, jak v městečku potkala tu nebo onu, která chodila do školy s tím nebo oním a vzala si toho nebo onoho. Pokaždé se usmál, přikývl a neměl nejmenší tušení, o kom mluví. *Gemma*? Nedokázal ji zařadit.

„Jsem Gemma Nerostová.“

Gemma? Gemma Nerostová? *Gemma... Nerostová*.

„Tvoje neteř!“ řekla zostra.

„Ty jsi Charlieho dcera?“ zalapal po dechu. Když se podíval znovu, skutečně měla stejný nos a bradu jako jeho bratr. „Je tady?“

„Ne.“

„Jsi sama?“

„Ano.“

Zvedla nohu a zatřásla s ní. „A jsem *hrozně* mokrá. Pozveš mě dál?“

Benediktovi trvalo několik vteřin, než odlepil ruku od rámu dveří. Zmateně zavrtěl hlavou. „Ehm... ano.“

Gemma se sehnula a zvedla malý zplihlý batůžek, který jí ležel u nohou, a hodila si ho na rameno. „Půjdu za tebou, strýčku Bene.“

„Jsem Benedikt.“ Zamířil do domu a Gemma ho následovala. Její vysoké boty čvachtaly a nechávaly na prknech podlahy mokré oválné stopy. „Tohle je kuchyň.“ Slova se mu v hlavě jen míhala. „Můžu ti, ehm, něco nabídnout?“

„Na letišti jsem měla sendvič.“ Strčila hlavu do dveří. „Je tady zatuchlo. A tma.“

„Rozsvítím.“

„Jo.“

Benedikt přimhouřil oči, kuchyňské světlo najednou působilo dvakrát jasněji než obvykle. „A co Charlie?“ zkusil to znovu. Jak už je to dlouho, co ho Charlie opustil, co odjel žít do Ameriky? Osmnáct let?

Benedikt si Charlieho pořád představoval jako malého kluka. Potom co jim rodiče zemřeli při nehodě, když bylo Charliemu deset a jemu osmnáct, Benedikt svého bratra vychovával. Občas si sáhl rukou pod bradu s jistotou, že tam ještě pořád ucítí šimrání měděných vlasů bratra sedícího na jeho kolenou.

Gemma roztáhla paže a hlasitě zívla. „Jsem z té cesty šíleně utahaná,“ řekla. „Půjdu teď do postele a promluvíme si ráno, dobře?“

„Do postele?“ zopakoval Benedikt. „Ty zůstaneš na noc?“

Ona už se ale mezitím vydala sama nahoru.

Benedikt zíral ke stropu a poslouchal vrzání podlahy v jeho ložnici, v bývalém Charlieho pokoji a potom v Estellině ateliéru. Co si má sakra počít? Měl by jít za ní nahoru, nebo se zkusit vyspat na gauči? Měl by jí nabídnout něco na převlečení?

Promnul si krk, a přece jen se vydal nahoru, snažil se dělat při chůzi co největší kravál, aby ho slyšela přicházet.

Když byl nahoře, uslyšel rachocení v koupelně. Něco upadlo do umývadla a poskakovalo v něm. Na záchodě se spláchlo, voda se hrnula a v odtokové rouře to bublalo. Ozvala se rána a Gemmino „Sakra.“

Benedikt si hlasitě odkašlal. „Ehm.“

Gemma na pár centimetrů pootevřela dveře koupelny a opřela si čelo o zárubeň. „Než mi položíš další otázku,“ řekla a vzdychla, „musím ti říct, že jsem psychicky i tělesně vyčerpaná.“

„Jen jsem chtěl vědět... hm, je tvůj táta v pořádku? Kde máš mámu?“ Otázky mu v hlavě pobíhaly jako selátka vypuštěná z chlívku.

Gemma v koupelně zhasla, vyšla ven a zavřela za sebou dveře. V rukou nesla chumel svých šatů a na sobě měla Estellino pyžamo. Bylo bílé s velkými růžovými růžemi a Benediktovi se z toho pohledu zatočila hlava. V tom pyžamu by měla být jeho žena, ne nějaká cizí osoba.

„Beru si tenhle pokoj.“ Gemma trhla palcem k Estellině ateliéru.

„Ehm, dobře,“ souhlasil Benedikt, příliš vyvedený z míry, než aby ještě něco dodal.

Jeho neteř upustila hromadu oblečení na podlahu, promáčený batoh a boty přisunula nohou ke zdi. Dveře nechala otevřené, odhrnula deku a zalezla do postele. „Díky, strýčku Bene,“ řekla. „Dobrou.“

Když se Benedikt druhý den ráno probudil, bylo půl osmé a v puse měl sucho jako v písečné duně. Chvilí zůstal ležet a rukou si zaclonil oči před hořčicovým světlem, které sem pronikalo zpoza závěsu. Nejdřív ráno působilo jako kterékoli jiné osamělé jitro po Estellině odchodu, až moc klidné a tiché. Potom ale Gemma něco zamumlala ze spaní a jemu se z toho neobvyklého zvuku zježily vlasy.

Otočil se a uviděl jednu z prázdných Estelliných lahvíček od parfému na jejím nočním stolku. Natáhl se po ní, zvedl ji a přidržel si ji u nosu. Pižmová vůně růží ho přenesla do žáru a hemžení řeckého trhu, kde jeho žena se smíchem smlouvala o ceně jantarově zbarvené lahvičky. Skoro viděl třpyt slunce na slunečních brýlích zastrčených v jejích černých, nakrátko ostříhaných vlasech. Když spolu byli na dovolené, Estelle ráda chodila ven

na průzkum. „Jaký má smysl sedět na místě, když jsme někde, kde to ještě neznám?“ usmívala se a chystala se vyrazit pěšky do nejbližšího města. Ráda objevovala místní řemeslné obchůdky a po návratu Benediktovi předváděla, co si koupila – malého keramického motýlka nebo ručně malovanou nádobu na olivový olej. Benedikt se na ně sotva podíval. Jemu se líbilo polehávat u bazénu, poslouchat čvachtající se rodinky a představovat si, že jednou bude házet nafukovací frisbee vlastním dětem. Snažil se nevidět štíhlé táty ve značkových plavkách, zatímco sám byl navlečený v obrovském tričku a plandavých šortkách. „Není tenhle hotel úžasný pro děti?“ říkával. „Mají tu i dětský klub.“

Někdy na něj Estellina nepřítomnost v domě působila, jako by dostal zásah při ragby a s vyraženým dechem skončil na zemi. Jindy sám sebe nabádal k většímu optimismu. Vždyť přece jen vypomáhá kamarádce a brzy bude zpátky. Všechno se vrátí k normálu a znovu se začnou bavit o adopci. Zkusí ji přesvědčit, že je to pro ně to nejlepší.

Benedikt sáhl po mobilu a viděl, že mu Estelle na jeho noční esemesku neodpověděla. Chvilku uvažoval, že jí posle další, Gemma ale ve spánku zamručela a on strčil telefon pod polštář.

Vyklouzl z postele, natáhl si župan a obul si mokasíny. Nakoukl do ateliéru a viděl, že je neteř stočená na boku zády k němu. Její batoh ležel na zemi a nezdálo se, že by toho v něm na výlet z Ameriky do Anglie měla nějak moc.

Předklonil se, strčil ruku do pokoje a přitáhl si odložené šaty. Pořád byly vlhké. Sakra, ví vůbec, jak se ovládá sušička?

Jak bral šaty do náruče, na podlahu s žuchnutím dopadlo něco bílého. Byl to ten váček, jenž v noci visel

Gemmě z rukávu džínové bundy. Zamumlala něco ze spaní a on poplašeně ztuhl. Jen co začala znovu pochrupávat, přistrčil bílý váček nohou zpátky do pokoje.

V přízemí si Benedikt několikrát přečetl návod, který Estelle ručně napsala a přilepila na číselník sušičky. Co odešla, uvědomil si, jak moc toho v domě dělala. On měl přitom dojem, jako kdyby sem pokaždé vklouzla kouzelná víla a všechno vaření, úklid, nákupy a mytí nádobí zařídila. Během posledních šesti týdnů doma nic moc nedělal. Když jeho prádlo potřebovalo vyprat, donesl ho do prádelny svého kamaráda Ryana a o většinu jídel se mu postarali v Pohodové pekárně.

Benedikt navolil číslo na sušičce a doufal, že to dobře dopadne.

Jídelní stůl býval uklizený, teď na něm ovšem ležely hromady oblečení, novin a zmačkaných plastových tašek. Estelle měla na stole ráda čerstvé květiny. Místo nich se tu teď vršila kupička korkových podložek a hromada reklamních nabídek, které přišly poštou.

Dřív měl za to, že je dům příjemný a dobře se v něm žije, teď mu ale připadal nemoderní. Kuchyňské skříňky z borového dřeva léty ztmavly do barvy spáleného pomeranče a linoleum bylo potřhané a potřebovalo by vyměnit. Estelle mu mockrát navrhovala, aby to tam dali trochu do pořádku, Benedikt ale chtěl radši šetřit peníze na dobu, kdy budou mít rodinu.

Mohl se jí vůbec divit, že se odstěhovala, když se někam odporoučela i jeho motivace? Cecil měl pravdu, ona by si zasloužila turnajového rytíře na bílém koni. Tím Benedikt ovšem nebyl.

Gemmina bunda a šaty se začínaly točit a on uvažoval o jejím nečekaném příjezdu. Proč přijela tak pozdě a proč

sama? Něco tady nehrálo a k němu se už zase připlížilo známé nutkání něco sníst, jako zmutovaná bahenní příšera z hororu z padesátých let.

Obvykle to začalo tím, že měl v žaludku dutý pocit, jako by to byl prázdný pivní sud. Potom mu bezstarostný hlásek v hlavě oznámil, že jídlo mu udělá dobře. Benedikt nezažíval hlad jako takový, byla to spíš potřeba cítit se plný, odvést svou hlavu od přítomného okamžiku.

Se svrběním v prstech otevřel ledničku. Na horní policičky seděly dva pěkné kousky citronového tvarohového koláče. *Citrony jsou dobré a zdravé*, oznámily mu.

„Koukejte zmlknout,“ zavrčel Benedikt a pustil se místo toho do přípravy omelety. Nasál vzduch a zauvažoval, jestli se mu podaří přehlušit ten pach zatuchliny, na který si v noci stěžovala Gemma.

Snědl omeletu ve stoje u dřezu. Potom podlehl a stejně snědl jeden kousek tvarohového koláče.

Až se Gemma probudí, připraví jí něco k snídani a řekne si jí o Charlieho číslo. Zajímal by ho, co jí o něm jeho bratr povídal. Mnul si zahanbeně krk a uvažoval, jestli ho Charlie znovu odvrhne.

Když se sušička s rachotem dotočila, bylo už po deváté. Benedikt šaty vytáhl, nahrubo je poskládal a nesl je nahoru. Už měl být na cestě do práce a z přemíry jídla byl podrážděný.

Gemma byla pořád v posteli, a tak se předklonil, aby jí položil suché prádlo na podlahu.

„Co to sakra...?“ Postel se zatřásla a ona se posadila, deku si tiskla k bradě.

Benedikt se narovnal tak rychle, až mu křuplo v zádech. „Au.“ Ohnal se jednou rukou dozadu v marné snaze páteř si podepřít. „Myslel jsem, že spíš.“

„To jo, dokud ses ke mně do pokoje nepříplížil jako nějakej vypasenej upír nebo co.“ Znovu sebou plácla na polštář a do vzduchu se rozletěly částčky prachu. Natáhla ruku a chtěla je pochytat. „Je tady všude špína.“

„Já vím.“

„Jsi ženatý?“

„Hm, ano.“

„Nevíš to jistě?“

Jako by mu tou otázkou dala ránu do břicha. „*Jsem* ženatý. A usušil jsem ti oblečení.“ Překročil ho a rozhrnul závěsy.

Gemma vyjekla a zakryla si oči rukama. Když je dala dolů, zapomněl už, jak vypadala včera v noci. Vlasy teď měla suché, s pramínky přilepenými k tvářím. Byly reza-
vě červené, tmavší než Charlieho měděná kštice, a Benediktovi připomínaly podzimní listí. Modrozelené duhovky se jasně odrážely od růžového pozadí víček. Vzhledem k úhlu jejího zvednutého obočí si ani teď nebyl jistý, jestli je překvapená, nebo ne.

„Až se oblékneš,“ řekl, „udělám ti omeletu.“

Nakrčila nos. „Vejce nesnáším.“

„Ještě mám tvarohový koláč.“

„To je ale moučník.“

Z jejího odmlouvání ho rozbolela hlava. „Neprovozuju kavárnu. Až se najíš, zavoláme tvému tátovi. Řekneš mu, že jsi v pořádku, a můžeme začít zařizovat.“

„Co chceš zařizovat?“

„Vypravit tě tam, kam máš namířeno.“

Gemma se zamračila. „Měla jsem namířeno sem.“

„Do Poledního slunce?“

„Jo. Za dobrodružstvím.“

„Za dobrodružstvím?“ Benedikt při představě ospalého městečka s řadou nevýrazných obchodů svrastil obočí. „To asi těžko. A objevit se bez ohlášení u cizích dveří je nebezpečné.“

„Jsi můj strejda. A není to bez ohlášení.“

„To je, když jsem nevěděl, že přijedeš.“

„Táta říkal, že o tom víš.“

„Cože?“ zeptal se Benedikt. „To bych si nejspíš pamatoval. Nemluvili jsme spolu roky.“

„Nepsal ti nebo něco?“

„Ne.“

Gemma prudce vydechla. „Nesnáším hádky.“

„Tohle přece není hádka,“ odpověděl Benedikt.

Ale ani on je nesnášel. Nemohl vystát, když si s Estelle povídali, pak z toho postupně byla výměna názorů a ta se zvrhla ve vášnivou debatu. Potom nemohli přijít na to, jak dál, a ona si přitiskla polštář na prsa a šla se radši vyspat do ateliéru.

„Když se tvůj táta odstěhoval, ztratili jsme spolu kontakt,“ řekl neurčitě. „Nechci ti působit žádné potíže, ale došlo tady k nějakému nedorozumění. Takže jak se najíš, spojíme se s Charliem a tvou matkou a všechno si vysvětlíme. Dobře?“

Gemma se posadila. Přitáhla si kolena k bradě a objala si holeně. „To není tak snadný.“

„Proč ne?“

„Protože táta žije na farmě v severním Maine, ale není tam telefonní linka. Nemá dokonce ani e-mail.“ Protočila panenky. „A s mojí mamkou se rozešli, je to pár let.“

„Aha.“ To Benediktem otřásl. Vždycky si představoval, že jsou Charlie s Amelií pořád spolu. „Tak to je mi líto. Má alespoň mobil?“

„Jasně. Ten jediný má.“ Zamračila se, ale její obočí zůstalo zdvižené a do špičky. „Je to 605, nebo je tam čtyřka? Myslím, že jo, hm... ne. Promiň.“

„Copak nemáš jeho číslo uložené ve *svém* mobilu?“

„Někdo mi na letišti na záchodě ukradl pouzdro s penězi. Měla jsem v něm telefon a pas.“

Benedikt na ni zůstal nevěřícně koukat. „Takže nemáš peníze, telefon ani pas?“

„No, to všechno jsem měla, ale už nemám.“

Benedikt zabořil ruku do vlasů. „Zavolám na letiště, jestli tvou peněženku někdo neodevzdal.“

„Večer jsem jim ztrátu nahlásila. Jestli se najde, zavolají mi. Myslela jsem na všechno.“

„Jak ti můžou zavolat, když bude tvůj telefon u nich?“

„Aha,“ stáhla Gemma pusu do malého kroužku. „To mě nenapadlo. Hele, ale můžeš mu napsat dopis,“ řekla radostně.

Benedikt v duchu viděl ten poslední kousek tvarohového koláče v ledniče. Strašně po něm zatoužil. „Tady vážně nemůžeš zůstat...“ začal.

„Máš pokoj navíc.“

„Ano, ale... čekám manželku, ona se vrátí.“

„Kam odjela?“

„Na tom nesejde.“

Benedikt si potřeboval sednout. Toužil odejít do svého obchodu a zavřít se v dílně. Mohl by vyrobit další brož nebo přidělat další články do výročního náhrdelníku. Bylo by to příjemné a klidné. „Je to dlouhý příběh,“ řekl.

„No...“ Gemma vyskočila z postele a chňapla po svém batohu. Vypadl z něj velký kartáč na vlasy a malý medvídek s červenou mašlí kolem krku. Posbírala je a nacpala

zpátky. Rty teď měla stažené do tenké odhodlané čárky. „Když mě tu nechceš, vezmu si svoje věci a půjdu.“

Benedikt si prohlížel její zátylek. „A kam?“

„Co je ti sakra po tom?“ odsekla mu. „Je mi skoro sedmnáct a dokážu se o sebe postarat sama.“

Benedikt zalapal po dechu. Nedokázal z hlavy spočítat, kolik jí může být. Samou panikou se mu začalo dělat špatně od žaludku. „Tobě je teprve šestnáct?“ Jak by ji odtud mohl vypakovat, v cizí zemi? Taky ovšem pomyslel na Estelle, až se vrátí a najde v domě nepořádek a v ateliéru usazenou mladou holku ve svém pyžamu. Co si s tím má počít? Škoda, že nemůže zavolat Cecilovi, aby mu poradil. „Podívej, nejdřív se pojd' nasnídat.“

„Nechci žádnou pitomou omeletu, jasný?“

„Tak si můžeš vzít kus chleba...“

„Kristepane, ty jsi jako můj táta!“ Hlas jí vyskočil výš. „Ten mě taky nikdy neposlouchá.“ Žuchla sebou zpátky na postel a patami kopala do matrace. Bum, bum, bum. „Něco jíst musíš.“

Pohybem rychlejším, než stačily Benediktovy oči sledovat, se pro něco natáhla na podlahu a sebrala to. Zvedla ruku k rameni, jako by se chystala k vrhu koulí. Potom tím mrskla před sebe. „Už nic neříkej!“

Benedikt ucítil, že ho něco zasáhlo do levé tváře. Prásk. Bolestí sevřel oči. „Co to...?“

Gemma vykulila oči. Vystrachala se z postele a rozťáhla paže, jako by nesla obrovského psa. „Panebože, promiň, strýčku Bene. Nechtěla jsem tě trefit. Mířila jsem na dveře.“

Benedikt zašilhal. Na zemi ležel ten bílý váček se zataženou šňůrkou. „No, v tom případě je všechno v pořádku. Tímhle jsi po mně mrskla?“ Štouchl do toho nohou.

„Nemůžeš jen tak házet po lidech, čím tě napadne. Tohle zatraceně bolelo.“

„Přece jsem se *omluvila*.“

Benediktovi cukalo ve tváři.

„Měl bys ten bílý váček otevřít,“ řekla Gemma. „Přivezla jsem to pro tebe.“

„Abys tím po mně mohla házet?“

„Nemůžu být zodpovědná za *všechny* svoje činy. Otevři to.“

Benedikt se sehnul, váček zvedl a otevřel ho. Tu sbírku nerostů uvnitř hned poznal – zeleně kropenatý kámen ve tvaru vejce, kousek tyrkysu a růženín ve tvaru srdce. Vytáhl je a trochu se mu přitom zamotala hlava. „K čemu to?“

„Chci vědět, co znamenají.“

Benedikt tyhle kameny viděl naposledy před spoustou let, tehdy je strčil bratrovi do batohu, než odjel do Ameriky. „Patřily kdysi mým rodičům.“

„Určitě je za nimi nějaký delší příběh.“

Benedikt ucítil, jak mu podél páteře stéká čůrek potu. Pevně zatáhl šňůrku a váček jí vrátil. Charlie jí jistě nevykládal, proč se spolu nepohodli. Když znovu promluvil, otvor v jeho hrdle nebyl širší než brčko na pití. „Ne, není,“ řekl.

„No“ – Gemma chňapla po váčku s kameny a přidržela si ho na hrudi – „mrzí mě, že jsem je po tobě hodila, strejdo Bene. Ještě dneska odejdu a už se nevrátím. Nepůjdu ale dřív, dokud mi toho o těchhle kamenech nepovíš víc..“

3. MĚSÍČNÍ KÁMEN

uvolnění, empatie, intuice

Benedikt šel do kuchyně, aby se Gemma mohla v klidu osprchovat a převléknout. Udělal jí chleba se sýrem, přesně jako kdysi připravoval snídaně Charliemu, a když neteř sešla dolů, posadili se každý na opačný konec stolu. Usadil se mezi nimi chlad.

Gemma na sobě měla oblečení ze včerejška, pomačkané tmavě modré bavlněné šaty a obrovskou džínovou bundu. Kovbojské boty měla obuté naboso. Benediktovi připadala moc mladá na to, aby cestovala sama. Kdyby to bylo jeho dítě, zabalil by jí teplou bundu, džíny, rukavice a vlněné ponožky a slyšel taky, že se dá do mobilu nainstalovat sledování pomocí GPS.

Zkoušel v její tváři najít něco z Amelie, Gemma ovšem nezdělala matčinu olivovou pleť, tmavé oči ani oříškově hnědé vlasy. Nevěděl, kde se vzalo to husté vyklenuté obočí.

Jak si ji tak prohlížel, naskočila mu v hlavě vzpomínka. Když bylo Charliemu jedenáct nebo dvanáct, dívali se spolu v televizi na kouzelnické vystoupení, ve kterém nějaký člověk chodil po lůžku ze samých hřebíků. Charlie pak řekl, že to taky zkusí. „Potřebuju jenom pár hřebíků a dřevěné prkno,“ oznámil mu.

„Vždyť to byl jenom trik,“ namítal Benedikt.

Charlie byl ale přesvědčený, že to dokáže. Našel v boudě sklenici hřebíků a velký kus dřevotřísky. Přitáhl desku

pod vrbu a celou věčnost ji protloukal těmi hřebíky. Jakmile byl hotov, zdvihl výtvar ze země. „Mám to.“

Benedikt chtěl bratra varovat, že by to mohlo bolet a že bude možná potřebovat injekci proti tetanu, jestli jsou ty hřebíky rezavé. Pokaždé ho spěchal chránit.

„Jdu do toho.“ Charlie pustil desku do trávy, hřeby vzhůru.

„Tak dobře.“ Benedikt stál u dveří do zahrady a snažil se o klidný tón.

„Sleduj mě.“

„Sleduju tě.“

Charlie skopl z nohou žabky. Věnoval Benediktovi široký úsměv, měděné vlasy mu na slunci zářily. Položil pravou nohu celou plochou na hřebíky, na chvilku se na ni postavil, zkoušel tlak. Hlavu měl skloněnou soustředěním. Přenesl na pravou nohu veškerou váhu, potom zvedl levou nohu.

Benedikt svíral zmačkané ubrousky, nachystaný přiběhnout a osušit krev. Uvažoval, kam dal lahvičku s dezinfekcí. Charlie ovšem roztáhl paže a pomalou, jistou chůzí po tom prkně přešel. Když byl na konci, seskočil dolů, obíhal zahradu, výskal a vítězoslavně zdvihal paže. „Dokázal jsem to!“ vykřikoval. „Já ti říkal, že to nebyl trik.“

Benedikt se strnule s úlevou usmál. „Ano, dokázal. Jsi šikula.“

Charlie pokaždé ožil, když mohl zkoušet něco nového. Benedikta by možná nemělo překvapit, že jeho bratrovi připadalo v pořádku nechat Gemmu cestovat samotnou. Možná je jeho neter stejné spontánní a odhodlaná jako její otec.

Uvažoval, jestli má Gemmě říct o tom, že mu Charlieho připomíná, místo toho se ale zakousl do svého krajíce.

„Jídlo z mateřské školy.“ Gemma kývla ke svému talíři, stejně ale vzala chleba do ruky. Nejdřív snědla kůrku a potom krajícem otáčela pořád dokola a okusovala ve spirále, až zůstal jen malý čtvereček. Poslední sousto si požitkářsky hodila do pusy. „Mám ještě hlad,“ řekla s plnou pusou. „Nemáš nějaký ovoce?“

Co byla Estelle pryč, Benedikt žádné ovoce nekupoval. Produkty místního zelináře mu připadaly poněkud bez života. „Ovoce?“ zopakoval.

„Jo. Však víš, takový ty věci, co rostou na stromech. Zdravý, šťavnatý, pestrobarevný...“

Benediktovi vyklouzl ze rtů smích a zněl mu tak cize, jako by nebyl jeho.

Gemma se taky krátce zasmála. Oči se jí v koutcích stáhly stejně jako kdysi Charliemu. Benedikt už na to zapomněl a teď ho to polechtalo na hrudi. „Žádné nemám,“ řekl.

„Ty si na zdravou stravu moc nepotrpíš, viď?“ prohlédla si ho Gemma. „Taková tloušťka ti zbytečně zatěžuje srdce. Měl bys omezit sladké.“

„Děkuji za radu, paní doktorko.“ Benedikt odnesl prázdné talířky do dřezu. „To není tloušťka, ale izolace před chladem yorkshirských nocí. Teď musíme vymyslet, jak se spojíme s tvým tátou.“

„Nelam si tím hlavu. On ví, že jsem v pohodě.“

„Gemmo.“ Benedikt zvedl dlaně. „Přeletěla jsi docela sama tisíce kilometrů, skoro bez zavazadel. U mých dveří ses objevila uprostřed noci. Charlie měl tvou cestu domluvit, ale vůbec se mi neozval. A ještě jsi ztratila peněženku s pasem a telefonem.“

„Hmmm.“ Strčila si do pusy pramínek vlasů. „Děláš to horší, než to je.“

„Vážně?“ zeptal se. „Ani bych neřekl.“

Se zaskřípěním odsunula židli a vstala od stolu. Oči jako by jí ztmavly. „Víš ty co, jako malá jsem vídala strejdy jiných dětí. Chodili děckám na školní besídky, na oslavy narozenin, k Vánocům jim dávali dvacet dolarů. A co jsem měla já? Jenom tebe,“ vyčetla mu, „neviditelnýho strejdu tady v Anglii, co má moc otázek.“

Benedikta zahryzalo svědomí, když si představil, že vyrůstala v jiné zemi a on nebyl nikde poblíž. „Vyprávěl ti táta někdy o mně?“

Gemma pokrčila rameny. „Povídal, že s tebou a s vašima sedával v zahradě pod nějakým stromem a všichni jste na něj věšeli kamínky. Mluvil o něm jako o vašem rodinném stromě, o nerostovém stromě. Je tu ještě? Chtěla bych si pod něj sednout.“

„Ano, pořád tu je.“

Gemma vytřepala minerály z bílého váčku na stůl. „Pověz mi teda něco o těch kamenech,“ řekla.

Benediktovi se udělalo zle od žaludku. Věděl jistě, že jí nemůže říct pravdu. „Už jsem ti to povídal. Dal jsem je tvému tátovi, než s tvojí mámou odjeli do Ameriky. To je všechno. Co o nich víš ty?“

Chvilí na něj zůstala koukat a pak jeho odpověď zřejmě přijala. Posadila se a ukázala postupně na každý z kamenů. „Tohle je tygří oko. Tohle je citrín a tohle akvamarín. Tohle je, hm, jak se jmenuje ten růžový kámen ve tvaru srdce? Růženín, jo, to je ono. Granát, brekciový jaspis, světle modrý krajkový achát, ametyst, sluneční kámen... ehm, karneol a zlatý topaz.“ Zvedla modrý kámen barvy Středozemního moře. „Tenhle si nejsem schopná zapamatovat.“

Benediktovi jeho jméno vyskočilo hned. Když jako dítě kameny zavěšoval na vrbu, jeho táta mu říkal, jak se každý z nich jmenuje. „To je lapis lazuli nebo taky lazurit.“

„Dobře. Lazurit.“ Zvedla kulatý kamínek velikosti borůvky. Otáčela jím mezi prsty a kámen svítil bíle, stříbrně a šedě. „Víš, co znamená měsíční kámen?“

„Co znamená...?“ Benedikt si zkoušel vyvolat vzpomínky na výlety s rodiči a na kameny, na které narazili, viděl ale jenom svou matku, jak se směje a cuchá mu vlasy. „Vím, že většina měsíčních kamenů je z Indie a Srí Lanky. Dostaly své jméno proto, že vypadají jako měsíc...“

„Jasně, to ví každý,“ vpadla mu Gemma do řeči a zasmála se. Položila si kámen do dlaně a zvedla ji. „Podle starých Římanů je měsíční kámen zmrzlý měsíční svit. Věděl jsi to?“

Benedikt ji ujistil, že to nevěděl.

„Někdy se mu přezdívá kámen snění, protože dokáže navodit příjemné, krásné sny. Když si milenci věnují měsíční kámen při úplňku, měli by se milovat napořád.“

Její znalosti udělaly na Benedikta dojem, slovo *mile-nec* z úst šestnáctileté dívky ho ale trochu znepokojilo.

„Táta mi vlastně vykládal jenom o měsíčním kameni a já bych chtěla vědět víc taky o těch ostatních.“

„Tvůj dědeček Joseph si psal zamlada deník. Dělal si do něj poznámky o kamenech.“

„Fakticky?“ Gemmino husté obočí se zvedlo.

„Myslím, že je někde v podkroví,“ dodal Benedikt. Už léta na tu zaprášenou, špinavou půdu nevkočil.

„Můžeme se do něj podívat? Prosím, strejdo Bene. Než půjdu...“ Vyskočila na nohy a chvíli tancovala na místě. „Jen se jukneme. Sednu si pod nerostový strom a pak čapnu batoh a půjdu. Budeš mít dům zase prázdný, pro svou ženu, až se vrátí. Prosím, strejdo Bene.“

Benedikta překvapil knedlík, který mu uvízl v krku, a přelétl pohledem po dospívající dívce, která mu tolik

připomínala jeho dlouho ztraceného bratra. Měl v plánu, že ten zápisník jednoho dne ukáže svým vlastním dětem. To se ale zřejmě nikdy nestane.

Tenhle dům všichni opouštějí. Benediktovi rodiče zemřeli. Charlie se přestěhoval do Ameriky a Estelle bydlí u Veroniky. Začínal toho mít dost, být pořád tím, kdo vidí všechny ostatní odcházet. Gemma vlastně jako jediná přišla, sama od sebe.

Svou neteř sice prakticky neznal, z pomyšlení na to, že i ona odtud zmizí, se mu teď ale sevřel žaludek. Pomaloučku se taky začaly vracet pocity zodpovědnosti, které kdysi cítil vůči Charliemu, byly jako břecťan plazící se po sloupku vrat. Nemůže ji nechat odejít bez peněz, telefonu a pasu, jen s pár věcmi. Ať se mu to líbí, nebo ne, má za ni zodpovědnost. Přemítal nad slovem, které použila. *Prázdný*. To nesnášel.

„Tak jo,“ souhlasil nakonec. Na půdu můžeme zajít pak, teď ale musím jít otevřít svůj obchod se šperky.“

Gemma naklonila hlavu ke straně. „Jo?“ řekla zvesela. „To teda znamená, že můžu zůstat, jo?“

Benediktovi zatrnulo a musel si odkašlat. „Ano,“ odpověděl. „Můžeš zůstat.“ Už jak to říkal, napadlo ho, že toho později možná bude litovat.

4. MALACHIT

transformující, absorbující, uklidňující

Benedikt rázoval směrem k městečku po pěšině táhnoucí se podél kanálu. Gemma měla co dělat, aby mu stačila. Ruce neměla zkoordinované s nohama a kotníky se jí ve vysokých botách volně kvedlaly. Připomínala mu novorozené tele. Při pohledu na ni měl skoro mořskou nemoc.

„Jdeš moc rychle,“ vysvětlovala.

„Promiň,“ řekl a pokračoval stejnou rychlostí.

V městečku Polední slunce se klepy šířily stejně rychle jako olejová skrvna po vodní hladině. Kdyby ho s Gemmou někdo zahlédl, místní by po tom skočili jako liška po zraněném králíkovi. Nechtěl, aby se příjezd jeho neteře stal novým tématem konverzace v pekárně, v obchodě charity ani v hospodě U Čuníka a píšťaly. Vsadil by se, že zelinářství, prádelna i květinářství jsou hotovými semeništi klepů.

„Jaký máš v obchodě zákazníky? Jsou příjemný, nebo ujetý?“

Benedikt nad její bizarní otázkou zavrtěl hlavou. „Po pravdě nemám tolik zákazníků, abych je řadil do škatulek.“

Gemma ukázala na zdymadlo a zeptala se, co to je, Benedikt jí to vysvětlil a musel přitom myslet na své nedělní procházky s Estelle. Bez dětí rychle vklouzli do středního věku, chodili na vycházky a radovali se z toho, co vidí. Obdivovali koně na lukách, hejna hus nebo ledňáčka vrhajícího se do vody. V pozdním odpoledni někdy skončili

v posteli, pod tíhou neustálých pokusů o dítě se jim ovšem moc nedařilo být spontánní.

„Je to tady samý kopec!“ vykřikla Gemma a točila se dokolečka.

„Kdybys vylezla nahoru, jsi na yorkshirských vřesovištích.“ Vřesoviště ho znervózňovala. Na jeho vkus byla až moc divoká, opuštěná a rozlehlá. Zem se hýbala, barva hlíny se měnila z černé na fialovou a zbarvení trávy přecházelo ze zelené do žluté, takže tamní krajina nikdy nevypadala stejně. Vzduch byl jednu chvíli klidný a nehybný a pak sestoupily černé mraky a přes kopce se přehnala bouře. Estelle říkala, že ji vřesoviště lákají, aby je malovala, Benedikt se ale otřásl při představě, že tam jde úplně sama jen s barvami a skicářem.

„Je tam zajímavý starý lom,“ řekl teď Gemmě. „V devatenáctém století tam dobývali kámen, kterému se říká modrý kazivec. Nikde jinde se nevyskytuje. Teď mi ale pověz, jak ses vlastně v noci dostala až k mému domu?“

„Z letiště mě jedna paní svezla stopem. Řekla jsem jí, že jsem ztratila peněženku.“

„Tos měla pořádné štěstí.“ Benedikt se zamračil. „Neměla bys ale lézt do auta k cizím lidem.“

„Vypadala mile.“

„Tohle je prvně, cos někam jela sama?“

Zavrtěla hlavou. „Jednou jsem jela do Paříže, chtěla jsem vidět Eiffelovku“.

Benedikta překvapilo, že jí to Charlie dovolil. „Před pár lety jsem tam vzal Estelle a bylo to krásné. Cos ještě viděla?“

Gemma se prudce zastavila uprostřed cesty a její zeleňomodré oči zaplály zlostí. „Proč se mě pořád vyptáváš? Přestaň už vyzvídat.“

Benedikt zvedl dlaně na znamení, že se vzdává. „Tak jo, nerozčiluj se,“ řekl. „Jen jsem se zeptal.“

S nesouhlasným mlasknutím pohodila hlavou.

Benedikt si povzdechl a pokračoval v cestě. Před sebou uviděl své přátele Ryana a Nigela, jak sedí u kanálu na skládacích židličkách. Nad vodou se tyčily dva pruty. Mezi židličkami ležela hromada sendvičů v alobalu. Benedikt uvažoval, jestli by neměl přelézt zeď a vzít to delší cestou přes louku, aby se jim vyhnul, šplhat na zídku se mu ovšem nijak zvlášť nechtělo.

Stejně už bylo pozdě. Ryan zvedl ruku. „Jak se daří, Benedikte? Nepřidáš se k nám?“

„Dneska ne, hoši. Musím dorazit do práce.“

Ryan s oblibou podrobně vykládal o svých manželských problémech s Dianou, která podala žádost o rozvod. Naříkal, že se mu na nafukovací matraci v pokoji pro hosty potí záda. Ryan byl pokaždé cítit silnou květinovou vůni z prášku na praní ze své prádelny Mydlinka a na černých džínách si žehlil puky ostré jako žiletka.

„Budeme tu celý den,“ dodal Nigel. Pracoval v místní trafice a jeho vybledlé černé tričko s nápisem Guns N' Roses mu ladilo s koženou bikerskou bundou. Dlouhé řídnoucí slámově žluté vlasy připomínaly špagety, které se protlačily dírkami cedníku. Teď zrovna byl pro změnu zakoukaný do Josie, barmanky U Čuníka a píšťaly, jenomže k tomu, aby ji oslovil, mu chyběla odvaha. A tak si od ní namísto toho kupoval u baru jeden sáček chipsů za druhým, jen aby jí byl nablízku.

Ryan s Nigelem, uvelebení ve svých látkových židličkách, zírali na Gemmu jako na nějaké exotické stvoření v zoo, které vidí prvně. Benediktovi neuniklo jejich vyčkávání, až je představí, což ovšem neměl v úmyslu.

„Tak se zatím mějte,“ řekl a zlehka přiložil ruku Gemmě na kříž, aby ji postrčil kupředu.

Když byli z doslechu, Gemma se zhoupla z nohy na nohu. Benedikt zpomalil, aby ho mohla dohnat.

„Co se děje?“

„Ty se za mě stydíš, strejdo Bene?“

„Ne. Jistěže ne.“

Její oči mu prozradily, že mu nevěří.

„Podívej,“ povzdechl si. „Tady se toho moc neděje, víš, takže když se něco přihodí, místní se na to vrhnou jako pijavice.“

„A jsi teda šťastný, že mě tu máš?“

Šťastný bylo trochu silné slovo, stejně jí ale přitakal.

„Takže,“ řekla, „takže bych u tebe v obchodě mohla dostat nějakou práci?“

Benedikt si přidržel pěst před ústy a samým překvapením se rozkašlal. „Promiň,“ odpověděl, „ale asi bychom neměli předbíhat událostem.“

Na hlavní ulici se ocitli kousek od kavárny, která už měla za sebou řadu rekonstrukcí a teď byla ve stylu Alenky v říši divů včetně dvoumetrového navztekaně se tvářícího bílého králíka na chodníku. Místní říkali, že je tak naštvaný kvůli ceně zákusků. Chtít tři libry devadesát devět pencí za kousek piškotového dortu byla nehoráznost.

Benedikt zpomalil.

„Tohle je tvůj obchod?“ zeptala se Gemma.

„Ne,“ řekl tiše. Dotkl se snubního prstenu. „Tady jsem potkal Estelle.“

„Jo?“ Gemma si přitiskla dlaň k hrudi. „Bylo to romantický?“

Benedikt se letmo usmál. „Víceméně.“ Pověděl Gemmě, že se v neděli dopoledne před kavárnou scházejí místní

turisté na rychlou kávu, než vyrazí na túru po vřesovištích. „Doktor mi radil, že bych se měl víc hýbat, a já si říkal, že chůze bude nejjednodušší. Koupil jsem si pevné vysoké boty a prošívanou bundu a vyrazil s představou, že ze mě bude co nevidět David Beckham. A před kavárnou jsem ji uviděl. Vlasy měla jako Kleopatru a na sobě fuchsiovou bundu ladící s páskou ve vlasech. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči.“ Při vzpomínce na Estelliny kobaltové oči a plné rty polkl.

„Jé. To je milý.“

„Šli jsme na Dinosauří hřbet, místní dominantu vysoko nad blaty. Skály mají připomínat profil stegosaura. Zůstával jsem pozadu, ale uslyšel jsem nějaký ženský hlas, jak říká: „Rychle. Rameno.“ Byla to Kleopatra. Tedy Estelle. Měla v botě kamínek a chtěla se mi opřít o rameno, aby neupadla. Povídala, že působím *solidně*.“

„Hm, i tak se to dá říct,“ podotkla Gemma.

„Připadala mi úchvatná, jenže jsem nevěděl co říct.“ Uvědomil si, že z něj slova plynou volněji než obvykle, protože měl chuť o své ženě mluvit. Představoval si ten den a měl co dělat, aby nezasténal při vzpomínce na strhující první slova, která k Estelle tehdy pronesl: „Děsně mě bolí nohy.“

„To bude dobrý. A jestli ne, můžu si vás přehodit přes rameno.“

„Jedině že by tu někde stál malý jeřáb...“

„Jsem silnější, než vypadám.“ Vyhrnula si rukáv a začala svaly na paži. Oba zírali na drobnou vybouleninu, která se jí objevila nad loktem. „Samý sval,“ prohlásila a zasmála se.

„Teď už vám věřím.“

„Mimochodem, já jsem Estelle.“

„A já Benedikt.“

Když se konečně vyšplhali nahoru na Dinosaurí hřbet, ostatní seděli na šupinách stegosaura a se samolibým výrazem žvýkali své sendviče. „Znám vtip,“ řekla Estelle a mnula si kolena. „Je to hrozná hovadina. Chceš ho slyšet?“

„Jasně.“

„Víš, jak se vyrábí paralen?“

„To netuším.“

„Vháněním páry do lnu. Chápeš? Para-len.“

„To je vtipný,“ poznamenal Benedikt, i když to nebyla pravda.

„Pověz mi taky nějaký.“

Benedikt si vzpomněl jen na jeden, který si nějací dva školáci vykládali před jeho obchodem. Jen co jí ho začal vyprávět, už toho litoval. „Víš, jak dostat tlustocha do postele?“ zeptal se.

Estelle se zamračila. „Netuším.“

„Na vařený nudli.“

Nejdřív si odfrkla a potom se hlasitě zasmála. Páska jí sklouzla z uší. „Zkusím si to zapamatovat,“ řekla.

Celý zbytek cesty si pak Benedikt ten vtip přehrával v hlavě, pořád dokola. Byl tak hrozně chabý.

Shodli se, že jeden cider U Čuníka a píšťaly by jim mohl uvolnit bolavé svaly, a napovídali toho tolik, že si dali ještě sendviče se sýrem k večeři, a zůstali dokonce i na večerní hospodský kvíz. Skončili druzí, a když potom Benedikt doprovázel Estelle podél kanálu domů, oslavili to polibkem za svitu měsíce.

Všechny jejich schůzky se potom točily okolo jídla – vydali se spolu do nové čajovny v Yorku, o které se Estelle dočetla, ochutnali nový sendvič na jídelníčku kavárny

U Bílého králíka. Až na to, že zatímco Estelle byla rozumná a objednávala si malé porce se salátem a mouč-níky vynechávala, Benedikt takovou vůli neměl. Potrpěl si na pořádná jídla a plné talíře. Pocit sytého žaludku ho uklidňoval. Nedokázal odolat lepkavému karamelovému pudinku, zvlášť když byl s krémem.

Svatbu měli po necelých dvou letech v kostelíku v Applethorpu a o dítě se začali pokoušet na lůžkách v Santorini.

„Chtěl bych dvě děti, stávaly by mi na kolenou pod nerostovou vrbou,“ řekl Benedikt při měsíčku, který na ně svítil oknem a dodával bílému povlečení stříbřitý lesk. „Jako kdysi já a Charlie s mámou a tátou.“

Estelle se smála. „Kdoví... za devět měsíců...“

„Měli bysme se zásobit plínkami.“

Měsíce ale ubíhaly a na těhotenských testech, které si Estelle pro jistotu kupovala každý měsíc, se žádné modré čárky neobjevovaly.

Prvních pár let si s tím nelámali hlavu, užívali si to. Pomalu jim to ovšem začínalo vadit, a to čím dál víc.

„To nic,“ říkali si a smáli se na sebe. „Příští měsíc, určitě.“

Pořád se ale nic nedělo.

Začínali se milovat podle harmonogramu, zaznamenávali dny, kdy měla být Estelle nejplodnější.

Kalendář se jim začal plnit návštěvami doktorů a vyšetřeními v nemocnici. Zavřený v malé kabině s porno časopisem v jedné ruce a plastovým kalíškem v druhé si Benedikt připadal nechutně. To ovšem nebylo nic proti invazivním testům, které musela přetrpět Estelle. Odebírali jí vzorky, snímkovali ji a brali krev, poslali ji na hysteroskopii a laparoskopii. Benedikt stál a sledoval, jak mizí

do místností a za závěsy a ze zákroků se pak vrací bledá a vyčerpaná.

Výsledky byly pokaždé stejné. Nic. Nevysvětlitelná neplodnost.

Estelle si začala dělat těhotenské testy v soukromí zamčené koupelny. Vycházela z ní tichá, s tvářemi zalitými slzami.

Pořád spolu chodili na procházky, na obědy do hospody, jezdili spolu na dovolené a na koncerty do Applethorpu. Benedikt pracoval ve svém klenotnickém krámku a Estelle začala malovat.

Podstoupili tři kola umělého oplodnění, bez úspěchu. Estelle z toho všeho trpěla trýznivými bolestmi hlavy a upadala do letargie, stejně ji ale neopouštělo odhodlání zkoušet to znovu. Benedikt prodal svůj Ford Focus, aby zaplatil další pokus, ani ten ale nevyšel. Bankovní konto bylo prázdné a to jediné, co se dalo prodat, byl dům. Nabídl ho k prodeji, zájemcům ovšem připadal nemoderní a jeho rekonstrukce moc pracná.

Benedikt s Estelle začali počítat roky jinak než dřív, už ne podle výročí seznámení nebo svatby, ale podle toho, jak dlouho už se pokoušejí o děti. „Už jsou to tři roky, co jsme začali“... „Už je to pět let“... „Nemůžu uvěřit, že už to bude osm let.“

Až oba se smutkem uznali, že se to zřejmě nikdy nestane.

Oběma se jim stýskalo po někom, kdo nikdy neexistoval. Vymysleli si duchy a upnuli k nim svoje naděje a svou budoucnost. Benedikt s Estelle se zamilovali do dětí, které se nikdy nenarodí.

Benedikt nemyslel na nic jiného, než že se stane otcem, a když se sen nenaplnil, připadal si ztracený, jako

by byl jen slupkou muže. Co si teď počít se svou identitou? Být klenotník nebo manžel mu nestačilo. Potřeboval být rodič.

V domácnosti Nerostových se usadilo ticho jako jemná vrstva všudypřítomného prachu.

Estelle pracovala v účetním oddělení firmy Interiéry Meadow, a když ji propustili, zřídila si v pokoji pro hosty ateliér. Postupně si začala víc věřit a vydávala se sama na vycházky do vřesovišť, jen se skicákem a barvami. Jezdila si do Yorku kupovat nové štětce a Benediktovi o tom řekla až poté, co se vrátila. V ateliéru trávila dlouhé hodiny.

O minulých Vánocích se Benedikt zadíval oknem z jídelny k nerostové vrbě. Byla obalená sněhem a z ulice se ozýval smích sousedových dětí, které si stavěly sněhuláka. Polkl a narovnal se. Vzkypěla v něm hluboká touha. „Myslím, že je čas uvažovat o adopci,“ navrhl. „Někde je jistě dítě, které nás potřebuje.“

Estelle se postavila vedle něj. Opřela se mu rukou o rameno, tak jako tenkrát, když se poznali. Trvalo dlouho, než promluvila. „Už jsem na to myslela,“ řekla tichým hlasem. „Nejde přece o to, vychovávat *nějaké* dítě. Jde o to, vychovávat naše dítě.“

„Vždyť přece *bude* naše. Ne biologicky, máme ale spoustu lásky, kterou mu můžeme dát.“

Estelle zavrtěla hlavou. „Nechci dítě adoptovat.“

„Proč ne?“ O ničem jiném než o tom, jak budou mít rodinu, se nebavili a nesnili. Jak by vůbec mohli uvažovat o budoucnosti bez ní?

„Bylo by to cizí dítě. Nebylo by doopravdy naše.“

„Když naši umřeli, staral jsem se o Charlieho...“ Chtěl ji sevřít do náručí, jenže ona se mu vykroutila.

„Nic jiného ti nezbyvalo. A brácha ti pak zlomil srdce...“, řekla do ztracena.

Benedikt zíral z okna. „To je něco jiného.“ Nikdy své ženě nepřiznal, k čemu mezi ním a Charliem před tou spoustou let došlo. Ani proč bratr odjel. Chtěl s Estelle rodinu a tentokrát nehodlal nic pokazit. „O Charlieho nejde. Jde o nás“, řekl, přestože se v jeho nitru odehrával zoufalý zápas. „Zkusme uvažovat o adopci, prosím.“

„Já to zkoušela, Benedikte, mám ale dojem, že už tady vlastně nejde o tebe a o mě, o naši rodinu. Jde o to, že ty chceš dítě. Jakékoli dítě.“

„Tak to není.“

„Já to tak cítím. Musíme přijmout skutečnost, že z nás nebudou rodiče, a plánovat si budoucnost jen sami dva.“

„To já ale nemůžu... to nemůžeme...“

„Musíme se to naučit“, zašeptala Estelle a svésila hlavu.

Benedikt hleděl do tmy k zasněženému nerostovému stromu. Vypadalo to, že jeho poslání, nechat Nerostovy děti, aby na něj věšely kamínky, se nenaplní. Pokud se mu nepodaří Estelle přesvědčit.

Potom co tak usilovně myslel na svou ženu, chtěl být Benedikt chvíli sám. Jakmile s Gemmou dorazili do obchodu, vyndal z kapes všechny peníze a řekl jí, ať nastaví ruce.

„Na co?“ zeptala se.

„Když jsi ztratila peněženku, potřebuješ nějakou hotovost. Moc sis toho s sebou nepřivezla.“

„Já nic víc nepotřebuju.“

„Víš co, stejně se zastav v charitě, třeba tam objevíš něco, co by se ti líbilo. Je to pro dobrou věc, pomáhají opuštěným psům. Je hned proti komunitnímu centru.“

Nemůžeš ho minout, je to velká budova z červených cihel s velkou cedulí *„Zavřeno. Vstup zakázán“* na dveřích.“

„Proč je vstup zakázán?“

„Propadá se střecha a obec nemá peníze na novou. Je to škoda, protože se tam dřív děla spousta věcí, jóga, dětské kroužky a tak.“

„To je vážně smutný. Co budeš dělat ty?“

„Já jdu do dílny, vyřídím pár zakázek. Můžeš nám taky koupit něco k jídlu.“ Představil si nadýchaný čokoládový košíček a hned mu zakručelo v břiše. „Ty peníze si schovej do kapsy, ať je neztratíš...“ Zarazil se. Uvědomil si, že je to jedna z věcí, kterou říkával Charliemu.

„Zapomínáš, že jsem přijela až z Ameriky. Úplně sama,“ povzdechla si Gemma pohrdlivě. „Vážně jsem svéprávná.“ Váhavě se začala rozhlížet.

„Všechno dobrý?“

„Jo. Je to tu pro mě nový. Ještě se tady nevyznám.“

„Je to malé městečko.“ Benediktovi se vloudila do hlasy pochybnost. „Já myslel, žeš byla v Paříži..., sama.“

„Jo, no...“ Gemma se na něj zadívala a zmačkala peníze v pěsti. „Paříž má vysokou věž, orientační bod.“ Znovu se zadívala do ulice. „Tak jo, klidně si běž po svých, strejdo Bene. Já udělám to samý.“

5. AMAZONIT

integrita, uklidnění, vyrovnanost

Dveře obchodu drhly o hromadu letáků naházených šterbinou na rohožku. Benedikt je zvedl a viděl, že jsou všechny stejné. Zíraly na něj čtyři zrnité obličejy. Rocková kapela Restore the Hope měla v Applethorpu zahřívací vystoupení, než se vydá na turné po celé zemi. Benedikt zaklel a přeložil letáky vpůli.

Další leták zaletěl kousek dál ode dveří. Sehnul se pro něj a hned poznal jeden z Estelliných obrazů vřesovišť. Četl bíle tištěná slova:

Lawrence Donnington uvádí výstavu
Estelle Nerostové „Útěk na blata“
Galerie Růžový vřes, Polední slunce
28. října, 18.30–20.30

Benedikta to sklíčilo. Vůbec o tom nevěděl. Proč mu neřekla, že bude mít výstavu? Stydí se za něj?

Růžový vřes bývala malá čajovna, místní podnikatel Donnington ji ale zrenovoval, udělal z ní uměleckou galerii a teď v ní vystavuje práce yorkshirských výtvarníků. Benedikt šel nedávno kolem a všiml si, že je ohromně moderní, s bílými stěnami a naleštěnými dřevěnými podlahami. Pozoroval Lawrence uprostřed galerie. Mával okolo sebe rukama, jako by dirigoval orchestr. Oblékal se jako nějaký francouzský mim, štíhlé boky měl navlečené

v přiléhavých černých kalhotách a k tomu nosil pruhované triko.

Ženám z městečka se ale zřejmě líbil. Benedikt jednou U Čuníka a píšťaly vyslechl zanícenou debatu skupinky jeho obdivovatelek, které si ovívaly rozpálené obličeje jídelními lístky.

Kocour usazený na pultu ze sebe vypravil krátké zamňoukání, které znělo spíš jako vyštěknutí, a ze žlutých očí měl jen škvírky. Benedikt slýchal tenhle zvuk alespoň desetkrát denně, a tak věděl, že se Jeho Výsost dožaduje krmení. „Teď abych krmil kočku a pubertální holku,“ řekl si s povzdechem. „Budeš muset ještě chvíli počkat, Číčo. Trocha trpělivosti ti neuškodí.“

Padl mu pohled na Estellinu fuchsiovou větrovku visící ve skříní, natáhl ruku a dotkl se jí. Na chvilku si v ní představil svou ženu, potom ruku odtáhl a zaťal ji v pěst. Co by měl dělat, aby ji zase získal? Nebyl nijak pohledný a věděl o sobě, že moc jí, a zřejmě až moc často mluvil o rodině. Z celého srdce ji ale miloval. Jenom to neuměl vyjádřit.

Sáhl po kapsičce s krmením pro kočky, otevřel dveře na dvorek a její obsah vymačkal do misky. Letáky rockové kapely hodil do popelnice. „Tak pojď, Číčo, pojď,“ řekl unaveně.

Kocour seskočil z pultu a nejpomalejší chůzí, jaké byl schopen, vyšel na dvorek. K misce s krmením si sotva přičichl a posadil se. Sluneční paprsky se prodíraly větvemi stromu a tvořily na dlažbě světelný kruh, takže to vypadalo, jako kdyby seděl pod reflektorem a čekal na potlesk. Odvrátil čumák od Benedikta jako od nepříjemného zápachu.

„Zatracenej kocour.“

Benedikt se vrátil do obchodu, donesl si do dílny laptop a otevřel ho. Počkal si věčnost, než se nažhavlil, a pak s úlevou zjistil, že dneska internetové spojení pro změnu funguje. Mobilní a širokopásmový signál tady nebyly samozřejmostí, protože městečko stínily okolní kopce.

Benedikt se nikdy pořádně nepokusil bratra vypátrat. Měl strach zjistit, co se mohlo stát. Tentokrát ale zadal do vyhledávače *Charlie Nerost* a *Charles Nerost*. Kousl se do spodního rtu, protože na něj vyskočilo půl milionu výskytů. Napůl chtěl, aby se před ním na monitoru objevila bratrova tvář, současně si ale přál, aby zůstala skrytá a Benedikt nemusel zažívat bodavou trýzeň hanby, která mu za noci bránila ve spánku.

Chvějícími se prsty to zkusil znovu, tentokrát zadal *Charlie Nerost* a *Amelia Nerostová* a potom ještě *Gemma Nerostová*. Stejně se ale objevilo několik tisíc výskytů.

Začalo to vypadat, že Gemmin nápad s dopisem bude přece jen jediný způsob, jak se s Charliem spojit.

Potom Benedikt zavolał na letiště a mluvil s mladíkem, který měl severoirský přízvuk a informace ze sebe chrlil závratnou rychlostí. Sdělil Benediktovi, že nemají žádný záznam o odevzdané peněžence s pasem. Vzal si od Benedikta jméno a telefonní číslo a řekl, že pokud se něco objeví, zavolá. „Moc s tím ale nepočítejte,“ dodal. „Přeji hezký den.“

Benedikt klesl na židli. Otevřel zásuvku a našel až v rohu zastrčenou půlku ruličky mentolek Polo. Jednu po druhé je rozkousal, staniol zmačkal do kuličky a hodil ji do koše s polohlasným výkřikem „Zásah.“ Otevřel další zásuvku a vyndal z ní výroční náhrdelník. Přejel si jím po hřbetu ruky, dotýkal se drobounkých kroužků a doufal, že si Estelle uvědomí, kolik času a lásky do něj vložil.

Když mu v kapse zavibroval telefon, srdce mu poskočilo. Esemeska od jeho ženy? Konečně.

„Jak to jde, Benedicto?“ ptal se Cecil.

Benedikt si povzdechl. *„To bych se měl ptát já! Co operace?“*

„OK, ale pár komplikací. Návštěvy jsou od 6 do 7.30.“

„Dorazím zítra.“

„Něco nového s Estelle?“

Benedikt zaváhal. *„Zatím ne,“* napsal. Nenapadalo ho, jak Cecilovi několika slovy říct o příjezdu Gemmy.

Cecil odpověděl: „☺. *Jak se má Lord Číča?*“

„Stýská se mu.“

„Mně taky. Že zdravím.“

Benedikt si neuměl představit nic horšího než šeptat chlupaté přišerce upatlaná sladká slůvka. *„Jasně. Ted' odpovívej. Tady je všechno na jedničku.“*

„☺,“ odpověděl Cecil.

Za celou dobu, kdy čekal na Gemmu, nezavítal do obchodu jediný zákazník. Benedikt si myslel, jak si bude ticho její nepřítomnosti vychutnávat, když ale vzal zlatý drát a začal z něj dělat další kroužky, všechny je pokazil.

Sesypal další dávku nevydařených kroužků z dlaně do hrnku. Vtom se od vstupních dveří ozvalo elektronické zapípání. Gemma se vrací brzo, napadlo ho a sevřel rty.

„Ahoj,“ zavolal a šel do krámu. A vzápětí jako by se mu zastavilo srdce.

Uprostřed místnosti stála jeho žena.

„Estelle?“ vypravil ze sebe chraplavě.

„Ahoj, Benedikte,“ řekla na pozdrav.

Dřív ji vítal velkým objetím a políbkem na tvář a chtěl to udělat i tentokrát. Strávili spolu dvanáct let naplněných